

lønnede; men ikke desmindre er Ledvogterne ugunstigere stillede end Landpostbudene, naar de to Forslag, som foreligger, gennemføres. En Ledvogter vil efter Forslagets Gennemførelse kunne opnaa en Aarsløn af mellem 840 Kr. og 1,200 Kr., og desuden har han fri Bolig, som Statsbanerne vist regner til en 25—30 Øre om Dagen. Men til Gængæld kræver hans Stilling ogsaa Hustruens Arbejde, og den kræver som oftest en ansæendt Arbejdsdag af en betydelig Længde. Hvis han drager en Sammenligning med Landpostbudene, for hvem der, som sagt, ogsaa foreslaas en Lønforhøjelse, for hvilken jeg samtidig takker den højtærede Regering, ser han, at de Landpostbude, som faar lavest Løn, alligevel er 150 Kr. højere; og de, der faar højest Løn, vil være ca. 400 Kr. højere. Jeg synes, vi blandt saadanne Grupper af Funktionærer burde tilstræbe større Lighed og bedre Kaar for de lavest stillede. Jeg mener ikke, man burde gaa i den Retning, at Landpostbudene fik mindre, men snarere i den Retning, at Ledvogterne fik noget mere, fik deres Løn sat saadan op, at de ogsaa i Henseende til Løn kunde side stille sig med Funktionærer, der staar paa et lignende Stade som de. Det ærede Medlem fra Skanderborg (R. Rasmussen) fremdrog i sin Tale Ledvogteren i Vogterhus Nr. 62 — det er vist ovre ved Hylke eller Skanderborg eller deromkring. Han viste os, hvor pligtopfyldende denne Mand havde været, viste os, at han i Uvejr en Nat var gaaet ud at efterse Banelinien og ved sin Pligtopfyldelse havde afværget en Katastrofe. Jeg er enig med det ærede Medlem i, at saadanne Folk skal man vise sin Erkendtlighed. Og som han var, er jo dog heldigvis de fleste af de Mennesker, her er Tale om. Jeg synes, vi skal vise disse Folk al den Erkendtlighed, vi kan, og den mest effektive Maade, vi kan gøre det paa, er ved at give dem en saadan Løn, at de kan leve anstændigt af den.

Jeg beder i denne Forbindelse, hvor jeg taler om Sager, som angaar Ministeren for offentlige Arbejder, samtidig den højtærede Minister overveje Privatbanernes Funktionærers Forhold. Jeg skal ikke komme langt ind paa dem, jeg har tidligere beskæftiget mig adskilligt dermed, og det forekommer mig fremdeles, at til Trods for de Lønforbedringer, som nu og da er indførte paa visse af Banerne, er Vilkaarene for adskillige af dem skandaløst slette. Vi har tidligere beskæftiget os med den Tanke at faa nedsat en Kommission, som

kunde tage Privatbanernes Funktionærers Forhold baade med Hensyn til Løn-, Sygekasse- og Retsforhold o. s. v. under Overvejelse. Det er ikke lykkedes os at faa disse Forslag vedtaget, men det forekommer mig stadig, at Trangen til paa dette Omraade at faa, hvad det ærede Medlem fra Hjørring (J. Sørensen) kalder en samlet Overvejelse, er til Stede. Jeg mener, at Staten ikke alene har Ret til at beskæftige sig med Privatbanernes Funktionærer, men ogsaa en uafviselig Pligt, netop paa Grund af disse Institutioners Betydning i Samfærdselen og deres store Betydning for Befolkningens Liv og Velværd.

Jeg har fjernet mig lidt fra det ærede Medlem fra Hjørring, men vil komme tilbage til andre Bemærkninger af ham, naar jeg kommer til et Hovedpunkt i mine Betragtninger. Men forinden vil jeg gøre et Par Bemærkninger om nogle praktiske Opgaver, som har min Interesse. Jeg vil gerne sige nogle Ord om de danske Besiddelser. De udmærker sig jo ikke ved at være af økonomisk Betydning for Landet. Der er andre Lande, hvis Kolonier ganske anderledes har økonomisk Betydning for de paagældende Lande. Vi finder paa Finanslovens § 25 bebudet et Underskud paa 300,000 Kr., deraf ca. 288,000 under Grønland. Det forekommer mig, at man maatte være i Stand til at udnytte de utvivlsomt i Kolonierne tilstedeværende Rigdomskilder; selv om disse ikke er saa store som paa de Steder, hvor man har Guld- og Diamantminer og deslige, er der ganske utvivlsomt visse Omraader, hvor praktisk Arbejde maatte kunne hidføre forbedrede Forhold ogsaa i vore Kolonier. Jeg mener, at man bør tilstræbe i højere Grad at oplære Befolkningen til praktisk Virksomhed, at søge nye Næringsveje inddraget og i det hele taget at indføre de bedst muligt ordnede Forhold med Hensyn til vor Handel og hele vor Omsætning med den grønlandske Koloni. Den Monopolhandel, som Staten driver paa Grønland, har gennem Aarene været underkastet megen Kritik. Jeg vil i denne Henseende nævne et enkelt Eksempel til Overvejelse for den højtærede Minister, hvis han maatte komme til at beskæftige sig med de grønlandske Forhold. De Ræve, der indføres fra Grønland, er som bekendt en meget værdifuld Vare, der skaffer Handelen med grønlandske Produkter en betydelig Indkomst. Det gælder ganske naturligt om at faa den højst mulige Pris for saadanne Varer, idet Staten